

Az utak békéje

Januártól új rend szerint közlekedünk. Változtak a szabályok, mint sokszor azóta, hogy a közúti forgalom rendjét először írásba foglalták. A magyar ös-KRESZ 1910-ben jelent meg, amikor még csak 25 kilométerrel pófoghettek a személyautók. Két évtizeddel később a városi buszok az addig megengedett 12 km/óra helyett már 40 kilométeres sebességgel robogtak, s előírták a visszapillantó tükör használatát.

Napjainkban más gondok foglalkoztatják a közlekedés rendjéért felelős szakembereket. Ezernyi technikai ketyere, mobiltelefon, GPS, minitvé használata kell törvényesíteni, szabályozni, miközben jogokat kapott a squad és a régmúlt korokat idéző riksa. Vészesen telítődnek az utak, erősebbé váltak a kocsik, felgyorsult a forgalom.

Ebben a helyzetben igyekszik fokozottan védeni a védtelenek biztonságát az új szabályozás, hiszen autóból szemlélve a vilá-

got hajlamosak vagyunk megfedkezni arról, hogy a kerékpáros, a motoros, s a gyalogos is ember...

Most, mikor évtizedes jogosítványunk birtokában, vezetői rutinmozdulataink közben a néhány új táblával, előírással ismerkedünk, nem árt arra gondolnunk, hogy leginkább nem is a szabályokat kellene bifláznunk – hanem önmagunk elkorcsosult (közlekedési) kultúráját illene újra emberi léptékűre formálni. Udvariasság, figyelem, megértés, nyugalom. Oly sok baleset megelőzhető lenne, ha békésebb, megértőbb hangulat lenne az utakon, ha ingerültségünket, türelmetlenségünket, napi rosszkedvünket nem cipelnénk magunkkal a közlekedésbe, s nem harcként, küzdelemből élénk meg az egyszerűnek (tűnő) helyváltoztatást.

Árvay Sándor

Vízkereszt – vagy amit akartok...
(Kulcsár Éva fotója)

Kánaán

A januári változásokról részletes beszámolót kaptunk a Kormány-szövívői Irodától. Öröm volt átfutni, hiszen egyik hír pozitívabb volt, mint a másik. Merthogy „csökken a személyi jövedelemadó”, „csökken a lakásvásárlási illeték”, „radikálisan csökken a távhő áfája”, „kötelező részmunkaidő gyes-ről és gyed-ről visszatérőknek”, „emelkedik a nyugdíj”, „nyugdíjprémiumot vezetnek be”, „folytatódik a nyugdíjkorrekció”, „elindul a bölcsődeférőhely-bővítési program”. Már-már a Kánaánban éreztük magunkat.

Mignem elkezdünk gondolkodni. Vajon miért nincs szó a 13. havi nyugdíj törlesztésének a következményeiről? Ami önmagában „kompenzálja” a pozitív hírek között felsorolt valamenyi nyugdíjváltozást. Vajon miért nem emlegetik, hogy miközben a távhő-áfával 17 milliárdot hagynak az embereknél, ugyanakkor elvesznek 55 milliárdot a fűtéstámogatás megszüntetésével. A gyes-gyed-hírhez nem teszik hozzá, hogy időtartamát pedig két évre redukálták, miközben 46 ezerrel csökkentették az egy gyerek után járó támogatást a bölcsődékben.

Ez volna a Kánaán? A tájékoztatásról nem is beszélve.

(domdám)

Túró Rudi

Nem menti a DVSC Futbalszervező Zrt. illetékeseit, hogy Rudolf Gergely – már elnézést – még nevesincs futballista volt, amikor leigazolták. A francia Nancytól érkezett fiút az édesapja kérésére, meg azért, mert rendkívül tehetségesnek mutatkozott, s mert Herczeg András is ismerte őt az U19-es válogatottból – fogadta be a Loki. Ha öt Messinek hívták volna, bizonyára feltűnik valakinek, hogy a szándék szerint négy évre kötött szerződést csak három évre datálták. Az viszont nem rokonszenves, hogy most ezzel a bakival próbál visszaélni – klubját tíz- vagy százmilliós bevételtől megfosztva – az időközben kelendő játékosává vált csatár, akiért európai klubok versengenek. Tegyük hozzá: ha a támadó, mondjuk, a Honvédban nyújt ugyanilyen jó teljesítményt, nagyságrendekkel kisebb volna az értéke. Vagyis neki is van mit köszönnie a DVSC-nek a BL-szereplés lehetőségéért.

Ezért is kérdezhetik jogosan a hibázók: „Neked minden, nekünk meg túró, Rudi?”

(KyT)

Erős kezdéssel

Derülátásra mindig van – ha nem is ok, de – szükség. Tavaly Magyarországon elkerülte az államcsődöt: iszonyatos árat fizet a még rosszabbtól való menekülésért. A rejtett koalíció hívei az összeomlás megakadályozását szívesen tulajdonítják a Bajnai-Oszkó-párosnak, noha ezt bárki megtette volna, ugyanis nem volt más lehetőség. A hitelezők által megírt forgatókönyvet kellett, s kell követni, vagyis a nevezett urak legfőljebb azért dicsérhetők, mert megbízhatóan közepes alakítással végigviszik a rájuk osztott szerepet. Meglehető realista fölfogásban, azóta, hogy tavaly tavaszon kormányzati körökbe is betört a valóság. Már tovább nem lehetett lelkesedni a semmiért, nem lehetett fantazmagóriákat hirdetni, programdömpingbe menekülni, megjött ugyanis Valóság nagybácsi és bizony szétzilálta az álbaldali álmogyarat. Ettől a korrupció és a magánbevételek csúcsra járatása, a maradék állam lerablása (álpályázatok, álközbeszerzés, önkormányzati ingatlanok, MÁV, BKV, „tanácsadók köztársasága” stb.) nem szűnt meg egyik napról a másikra, csak odafönt a egyik államhitelek kezelői elkez-

tek fegyelmezetten, célracionálisan viselkedni. Pártjuk és személyük veszteség-minimalizálása jegyében éppenséggel nem vezették az országot fejfel a falnak. Legalábbis nem egészen. Mondjuk nem frontálisan. Merthogy az elkerülhetetlen költségvetési takarékoskodás mellett másra nemigen vállalkoztak: az idejű költségvetés sem tartalmaz semmiféle reformot, hanem csak a jó öreg fűnyíró-t hagyja bekapcsolva, a társadalmi alrendszer (iskolák, kórházak, szolgáltatások) működését a végsőkig veszélyeztetve. Vagyis az ügyvezető igazgatónak itt maradt Bajnai az országot a lassú, de felgyorsuló lerombolás pályáján tartja.

S amikor mindezt konstatáljuk, akkor szokott megszólalni a megrendült mediarezsim megritkult kórusa, hogy a következők sem lesznek jobbak, mert nagy a csodavárás, mert jön majd a kiábrándulás, az újabb titkos beszéd, s hogy vissza fogjuk majd bírni a korszerű baloldalt... S most ne is azzal töltjük az időt, hogy elképzeljük a szcenát, amint tömegek zokogva várják vissza Cusit, Hunvaldot és Kókát, amint a fiatalok kispéteres pólókban járnak és sorba alakulnak a

Lendvai Ildikó Progresszív Baráti Körök, hanem valóban arra fordítsunk figyelmet, hogy kicsoda felelősség és nehézség lesz késő tavasztól Magyarországon kormányozni.

Mert azt csak akkor lesz érdemes, ha okos felkészüléssel, pontosan és szépen végzik majd. Csak akkor lesz érdemes, ha az valóban új fejezetet nyit a legújabbkori magyar történelemben, ha az emberek többsége valóban el tudja majd hinni, hogy lehetséges a megújulás. S ehhez (hogy ne legyünk kómarxisták) mindenekelőtt egy új, szolgálatelvű politikusi gondolkodásra van szükség, normakövető és áldozatot is hozni tudó elitre. S ha a közbizalom legalább részben helyreáll, akkor lehet hozzálátni az ország életének távlatos formálásához. A bürokrácia leépítéséhez, az egészségügy megújításához, az állami nagyvállalatok konszolidációjához, a korrupcióban szétfolyó források összegyűjtéséhez. Mindenki tudja, hogy milyen süks a mozgáster (erről az elődök tetszetek gondoskodni...). De nincs más választása az országnak, mint hogy erős kezdéssel nekirugaszkodjék az emelkedőnek.

(Árvai Köves)